

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugaciune facuta degeaba?

Se intampla sa ne rugam si sa nu-L simitim pe Dumnezeu prezent in noi. Uneori ne rugam cu propriile noastre cuvinte, alteleori cu cele ale Sfintilor. Dar ramanem fara raspuns din partea lui Dumnezeu. Ajunsi in astfel de situatii, nu trebuie sa credem carugaciunile noastre au fost facute degeaba. Daca suntem incepatori in rugaciune, trebuie sa stim ca inceputul este mai greu. Dar nu trebuie renuntat. Pe masura ce inaintam in rugaciune, gandurile patimase incep sa se indeparteze de la noi. Disparitia lor nu se face doar printr-o stergere care nu pune nimic in locul lor. Ea face ca Dumnezeu sa vina si sa lucreze in noi. Iar cand simtim cum Dumnezeu lucreaza in noi, e usor sa facem tot lucrul bun. Dar se poate intampla ca Dumnezeu sa retraga harul de la noi pentru o vreme. Insa, nici atunci nu trebuie sa credem ca ne rugam degeaba. Dimpotriva, trebuie sa ne rugam ca atunci cand simteam harul lui Dumnezeu in noi. Sa-l aratam lui Dumnezeu ca noi continuam sa traim asa cum vietuim cand harul era in noi. Si astfel, vom deveni si mai placuti lui Dumnezeu. Pentru a intelege ca nicio rugaciune nu este facuta degeaba, voi reda aceasta pilda. Un preot, vazand ca in timpul predicii credinciosii ieseau din biserica, i-a intrebato de ce nu raman sa asculte predica. Acestia i-au raspuns ca uita de indata tot ce aud, ca nu au parte de o minte stralucita. Preotul a luat un cos murdar si i-a rugat ca in timpul predicii sa mearga sa puna apa in el. Dupa un timp, le-a cerut cosul. "Vedeti, le-a spus preotul, cosul a lasat sa treaca apa prin el si s-a curatat. Tot asa e si cu sufletul. Chiar daca nu poti tine minte predica, cuvantul lui Dumnezeu te curateste". La fel se intampla si cu cel ce se roaga. Chiar daca nu simte in rugaciune prezenta lui Dumnezeu, nu inseamna ca este asemeni celui lipsit de rugaciune. Sa ne rugam cum putem si vom ajunge prin lucrarea lui Dumnezeu sa ne rugam cum trebuie. Iar ajunsi la aceasta stare, Il vom simti pe Dumnezeu. (Adrian Cocosila)

Miercuri 1 Iunie:

ACATISTUL SFANTULUI IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA - ora 6.30 PM

Vineri 3 Iunie:

ACATISTUL SFINTILOR ZOTIC, ATAL, CAMASIE SI FILIP (NICULITEL)- ora 6.30 PM

Sambata 4 Iunie:

UTRENIE, SFANTA LITURGHIE SI PARASTAS - ora 8.30 AM

Duminica 5 Iunie:

UTRENIE SI SFANTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A CINCEA DUPA PASTI

In vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numita Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul sa. Si era acolo fantana lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de calatorie, s-a asezat langa fantana si era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria sa scoata apa. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau!, căci ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fantana e adâncă; de unde, deci, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fantană și a băut din ea el însuși și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci băbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești Prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu, și cei ce l-au închinat trebuie să l-au închinat în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia Care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebă sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau, deci, ucenicii între ei: Nu cumva l-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, zic vouă Ridicați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii. (Ioan 4, 5-42)

Cum trebuie sa se poarte sotia cu sotul

Există ceva sfânt și care provoacă o frică aproape evlavioasă în faptul că soția, căsătorindu-se, își concentrează toate interesele asupra celui pe care îl ia de soț. Ea lasă casa copilăriei, mama și tatăl, rupe toate firele care o leagă de viața trecută. Ea îl privește în față pe cel care i-a cerut să devină soția lui, și cu inimă tremurândă, dar și cu încredere liniștită, îi încredințează viața sa - și soțul simte cu bucurie această încredere. Iată ce alcătuiește pentru toată viața fericirea inimii omenești, care e în stare și de bucurii negrăite, și de suferințe nemăsurate.

Femeia îi dă totul soțului său, în deplinul înțeles al cuvântului. Pentru orice bărbat, acesta este un moment solemn: să își asume răspunderea pentru o viață tânără, fragilă și gingașă, care i s-a încredințat, și s-o alinte, s-o apere, s-o ocrotească, până ce moartea îi va smulge din mâini comoara aceasta sau îl va doborî chiar pe el. (Sfânta Muceniță Alexandra, împărăteasa Rusiei)

Că dragostea dintre soți trebuie să fie puternică și de nedestrămat, că soția trebuie să se supună soțului său, ne-o arată chiar felul în care prima-femeie a fost zidită și menirea ei. Femeia a fost zidită din coasta omului:

- a) pentru ca soția să fie întotdeauna aproape de inima soțului,
- b) ca ea să fie înclinată din fire spre ascultare și supunere față de el, ca o parte a lui,
- c) ca să fie ușurată împărțășirea gândurilor, simțirilor, însușirilor, și ca neamul omenesc să fie făcut un singur trup, și ca din această pricină oamenii să fie înclinați în chip firesc să se iubească și să se ocrotească unul pe altul.

În Sfatul lui Dumnezeu, femeia e numită ajutor al bărbatului (v. Fac. 2, 18); prin aceasta se arată menirea ei de a-l ajuta

- a) în nașterea și creșterea pruncilor,
- b) în toate nevoile care privesc viața vremelnică. Femeia este numită ajutoare asemenea lui (v. Fac. 2,18), adică bărbatului, ca să se arate că:

- a) că este de aceeași fire cu el, spre deosebire de alte animale,
- b) ea este menită a-i sluji cât se poate de îndeaproape (v. I Cor. 11, 9),
- c) petrece și trăiește cu el nedespărțit. (Sfântul Filaret al Moscovei)

În epistolele lor, Apostolii vorbesc de păziți ția subordonată a femeii în căsnicie. Prin aceasta ei nu o înjosesc, ci au în vedere originea ei și natura ei, mai complicată și mai slabă, care cere o ocrotire deosebită. N-a fost zidit bărbatul pentru femeie, scrie Apostolul, ci femeia pentru bărbat (ca prieten și ajutor al lui)... Totuși, nici femeia jură bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul, căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin femei, și toate sunt de la Dumnezeu (I Cor. 11, 9,11-12).

Din povețele apostolice citate aici se vede atitudinea creștinismului primar față de căsnicie. Soțul și soția sunt în fața lui Dumnezeu colaboratori. Ei sunt cu desăvârșire egali ca părtași ai împărăției lui Dumnezeu și ca moștenitori ai vieții veșnice, dar nu se pierde dintre ei nici deosebirea determinată de natura lor, de originea lor și de vina pe care o are fiecare dintre ei în cădere. Femeia a fost zidită ca să-l ajute pe bărbat, și din bărbat (din coasta lui), iar bărbatul nu a fost zidit pentru femeie și din femeie (cu toate că se naște din femeie). Întru totul egală cu bărbatul din perspectiva semnificației sale umane și a planului dumnezeiesc, femeia este în planul practic ajutor al lui și depinde de el, iar bărbatul este capul femeii, ca să viețuiască după voia lui Dumnezeu, după cum se spune într-una din rugăciunile din rânduiala Tainei Cununii. (Episcopul Alexandru Mileant)

Dumnezeu l-a pus pe soț să fie păzitor al soției - și el, fără ca măcar să-și dea seama, adeseori îi îngăduie sau îi interzice soției una sau alta din însuflare dumnezeiască. (Sfântul Teofan Zăvorâtul)

Soția trebuie să-și cinstească întotdeauna sincer soțul în calitatea lui de cap al familiei. Această îndatorire i-o însuflă Dumnezeu și de legile firii, făcând-o mai slabă față de bărbat și menind-o să fie ajutor al acestuia. Chiar dacă soția își întrece uneori soțul prin calitățile morale, prin educație și experiență, nici atunci nu are dreptul să iasă dintre hotarele rânduite de Legea lui Dumnezeu, ci trebuie să păstreze întotdeauna cu sfințenie în suflet și să arate cu fapta cinstirea cuvenită soțului. (Preotul Alexandru Rojdestvenskii)

Soției creștine i-aș dori să se rupă, puțin câte puțin, de imaginea energice „lady” contemporane, care este necruțătoare în judecățile sale critice și batjocorește neputințele soțului său, neștiind că dragostea îndelung rabdă, este binevoitoare... nu se aprinde de mânie... toate le suferă, toate le crede... toate le rabdă (I Cor. 13,4-7). Eu i-aș dori să se străduie totdeauna să-i placă soțului, fiindcă pentru el trebuie să fie cea mai frumoasă, cea mai dorită, cea mai dragă, trebuie să fie mângâietoarea lui și izvorul lui de inspirație. (Protoiereul Artemie Vladimirov)

Menirea femeii este de a fi ajutorul bărbatului - iar cel dintâi ajutor pe care Sare dreptul să-l aștepte bărbatul de la femeie este ajutorul duhovnicesc. Femeia trebuie nu numai să-i dăruiască mângâiere bărbatului în viața de acum, ci să-i și ajute în dobândirea vieții veșnice. (Protoiereul Dimitrie Sokolov)

Nu atât cu vorba, cât cu fapta trebuie îndreptat soțul. În ce fel? Când vede că ești așezată, necheltuitoare, că nu ești împătimită de podoabe, că nu ceri o grămadă de bani, ci te mulțumești cu ceea ce este, că nu pretinzi nici aur, nici mărgăritare, nici haine de preț, ci iubești cumințenia, curăția, bunătatea și ceri de la el aceleași lucruri, va asculta sfaturile tale cu răbdare și chiar cu plăcere. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Nu numai fericirea vieții bărbatului depinde de soție, ci și dezvoltarea și creșterea caracterului său. O soție bună este o binecuvântare cerească, cel mai bun dar pentru bărbat, îngerul lui și izvor de bunătăți fără număr. Glasul ei este pentru el muzica cea mai dulce, zâmbetul ei îi luminează ziua, sărutul ei este paznicul credințioșiei lui, mâinile ei sunt balsam pentru sănătatea lui și pentru toată viața lui, hărnicia ei e chezașia bunăstării lui, economia ei îi este cel mai de nădejde administrator, buzele ei îi sunt sfetnicul cel mai bun, pieptul ei e cea mai moale pernă, pe care sunt date uitării toate grijile, iar rugăciunile ei sunt avocatul lui înaintea Domnului. (Sfânta Muceniță Alexandra, împărăteasa Rusiei)

Nu cred că cineva va contesta faptul că femeia are o uriașă înrăurire asupra treburilor omenirii - atât în bine, cât și în rău. Făcătorul n-a vrut să-i dăruiască o autoritate care să-l supună pe slab celui tare și acționează prin forță, însă în schimb i-a dăruit o înrăurire care îl supune și pe cel puternic celui slab, în așa fel încât cel puternic nici nu-și dă seama, ci se supune celui slab fără să-și simtă libertatea îngăduită. (Protoie Dimitrie Sokolov)

Dacă soția va fi blândă și împodobită cu cumințenia, cu grija de casă, cu evlavia și cu celelalte virtuți, nu numai că prin tovărășia sa îi va aduce soțului mângâiere, ci și în toate, îndeobște, îi va aduce mare folos, ușurându-i toate și ajutându-l în toate; atât în încercările din afară, cât și în cele care se întâmplă zilnic în casă, nu- va părăsi, ci ca un cârmaci iscusit va potoli prin buna sa chibzuință orice furtună sufletească din el și prin petrecerea împreună cu el îl va mângâia. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

(continuare in numarul viitor)